

Heinrich Zschokke

KUN
RAUHAN
MIES SOTAA
KÄVI

Heinrich Zschokke

KUN
RAUHAN
MIES SOTAA
KÄVI

 SAGA
EGMONT

Heinrich Zschokke

Kun rauhan mies sotaä kävi

SAGA Egmont

Kun rauhan mies sotaa kävi

Translated by

Samuli S.

Original title

Kriegerische Abenteuer eines Friedfertigen

Cover illustrations: Shutterstock

Copyright © 1822, 2020 Heinrich Zschokke and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726057850

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

1. Yhdeksänneljättä täyttänyt

Vuonna 1806 lokakuun 6:na täytin minä yhdeksänneljättä vuotta. Minä asuin silloin katonrajaisessa ylioppilaskamarissa Berlinissä. Oli sunnuntai. Minä heräsin kirkonkellojen kuminaan, ja kylmä väristys puistutti minua. Voi sinuasi, ajattelin minä! Vuoden perästä olet jo viidennelläkymmenellä!

Yhdeksäntoista-vuotiaana odottelee nuorukainen vielä mielihyvällä 20-vuotisen arvokasta asemaa, sillä niinkauan kuin ikäluvun edessä vielä seistä töröttää pelkkä ykkönen, pitää maailma häntä yhä vaan kykenemätönnä kaikkeen sellaiseen, mihin hän itse mielestensä on jo hyvinkin ovela. - Yhdeksänkolmatta vanhana hän jo hieman sekavin tuntein odottelee kolmannen kymmenen täyttymistä. Elämän helyt ja hesut ovat häneltä silloin jo tiessään. - Mutta neljäkymmentä! Niin neljäkymmentä, ja virkaa vailla ja ilman elämän kumppalia!

Tällaisessa asemassa olin minä nyt, enkä totisestikaan minä ollut siihen itse syypää. Ja minä nyt itsekseni päätin: vanhain-poikain arvoisassa ritarikunnassa minä en aio koskaan olla yli 39:n enkä milloinkaan alle 38:n, en, vaikka tulisin 89 tai 99 vuotta vanhaksi.

Tehtyäni tämän epätoivoisen, jospa varsin järkevänkin, päätöksen, nousin minä ylös ja otin juhlapukuni esille, vaikka, niinkuin jo sanoin, sydän kirpeätä tuskaa täynnä.

Pian neljäkymmentä, ja yhä yksin! Ei vielä kukaan muuta kuin poloinen teologian kandidaati, ilman virkaa, ilman tietoaakaan virasta! Ei ollut minun onnistunut saada edes opettajanpaikkaa kaupunginkoulussa. Mitä nyt on koko

minun opistani ja 30-vuotisesta ahkeruudestani ja minun, sen uskallan sanoa, nuhteettomasta elämästäni? Ei minulla ollut sukulaisia, ei puolustajia, ei suosijoita. Yhä minä vieläkin, viikosta viikkoon, mittailin katuja, käyden antamassa yksityistunteja, pysyäkseni hengissä tässä ilottomassa maailmassa. Lomahetkinä olin kirjailija, kyhäillen sanomalehtiin ja kalentereihin. Se on sentään raskasta työtä. Runotarteni korutuotteista maksoivat kustantajat minulle vaskirahassa.

Kaikkiällä minusta sentään pidettiin; minua kiitettiin taitavaksi mieheksi, mutta auttamaan ei ryhtynyt minua kukaan; korkeintaan minua joskus kutsuttiin vieraisin. Voi teitä, te nuoruuden ihanat unelmat, - minne olittekaan häipyneet! Niin moni, joka ei ollut työtä tehnyt ja vaivaa nähnyt, kokoili nyt kultaisia satoja. Nämä ne surkuttelivat minua. Olisivat kernaammin saaneet vihata.

Ja herttainen Fredrika, voi sentään! Toivoa vailla hän yhä edelleen oli minulle uskollinen. Hänenkin oli määränsä kuihtua kuin alppivuorilla kukka, yksinäisyydessä.

Tässä kiertyi kyyneleitä silmiini. Minä antausin kokonaan apeuteni valtaan. Minä itkeä nyyhkytin kuin lapsi. Olisi se isä vainaja edes opettanut minulle jotain käsityötä!

Fredrika oli nyt yhdeksän ajast'aikaa ollut minun kihlattuna morsiamenani. Hurskas, herttainen tyttö, mutta yhtä köyhä kuin minäkin. Hänen isänsä oli ollut hovineuvos, mutta oli tehnyt konkurssin ja pian sen jälkeen äkillisesti kuollut. Vanha äiti eli pienessä kaupungissa Puolan rajalla niukoissa oloissa. Hän oli liian köyhä, pitääksensä tyttärtään luonaan. Fredrika palveli eräässä talossa Berlinissä armollisen rouvan seurana, selvemmin sanoen kamarineitsyenä, ja avusteli sieltä käsin vanhaa äitiänsä. Hilpeä minä kyllä olen mieleltäni, mutta jo minä senkin seitsemän kertaa olin joutua aivan epätoivon valtaan, ellei